

Per si algú no ho veia clar

written by Agustí Soler | 25 de juny de 2023

Per si algú no ho veia clar, la formació a l'Ajuntament de Barcelona del que alguns anomenen Tripartit Neofranquista, és una autèntica operació d'estat, espanyol evidentment. Una operació que està fent obrir els ulls a molts del ingenus catalans que, amb tota la bona fe, encara creien que amb Espanya, si érem bons minyons, ens podríem entendre sense entrebancs ni violències. El fet és que, diria que per primera vegada, amb un estupor com mai s'havia vist, una bona part de la societat catalana, de nord a sud, de grans a petits, ha quedat en estat de xoc. Han passat moltes hores ja del gran engany i encara molts no s'ho acaben de creure. Més ben dit: no s'ho poden creure malgrat la crua realitat.

Ja fa temps, mesos, anys, que ens preguntem: quan obrirem els ulls d'una vegada i valorarem la realitat que ens toca patir des de fa segles amb el veïnatge que ens toca compartir? Ningú recorda el que va passar el 1714? El 1710 al País Valencià? El 1715 a les Illes? Potser val la pena que agafem el vell tocadiscs i escoltem un dels més grans i lúcids temes del grup valencià Al Tall:

Lladres que entreu per Almansa

no sou lladres de saqueig

que ens poseu la cova en casa

i des d'ella governeu.

Més actual impossible. Ens governeu, des de fa més de tres-cents anys, des de la cova que ens heu posat dins de casa nostra. Escoltem-la fins al final:

No s'ensenya a les escoles

com van esclafar un país

perquè d'aquella sembrada

continuen collint fruit.

Certament, continuen collint fruit. Només cal mirar l'espoli fiscal que any rere any es repetix des de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. Els milers de milions d'euros que van cap a Madrid i no tornen, any rere any, un espoli continuat que fa més de tres-cents anys que dura.

No oblidem tampoc la Catalunya del Nord que està patint com mai l'opressió i la subjecció dels de la «liberté, legalité et fraternité», l'imperialisme francès, calcat a l'espanyol. El desvergonyiment de la imperial França queda palès en les paraules que pronuncià el seu cap d'Estat François Mitterrand tot dient: «Cap nació no pot sentir-se lliure si manté sotmesos altres pobles». Hauríem de preguntar als catalans, bascos, bretons, corsos, occitans, etc. , què en pensen de tot plegat, si no se senten sotmesos pels «enfants de la patrie».

Molts, innocentment, amb la mort de Franco varen creure que l'opressió, la persecució a la llengua i l'espoli s'havien acabat. Que amb la instauració del règim del 78 tot canviaria. Santa innocència! El règim franquista, amb una certa pàtina democràtica però controlat en tots els àmbits, el judicial, el legislatiu, l'econòmic, l'informatiu, el militar, etc. , per aquells que durant trenta-sis anys estaren al capdavant d'una de les dictadures més salvatges i sanguinàries que mai s'havien vist a Europa el segle XX, continuava ben viu.

L'aparició de partits polítics neofranquistes, que fan i desfan sense cap mena de rubor aquells petits avenços que s'havien aconseguit, en són la mostra més fefaent. Un dels principals d'aquests partits, si no el que més, fou l'anomenat Alianza Popular, poc més tard rebatejat com a Partit Popular (ja és el sùmmum del cinisme que utilitzi l'adjectiu popular) fundat per Manuel Fraga Iribarne, ministre del criminal Francisco Franco i que més d'un cop havia dit que si calia

tornaria a agafar les armes. L'any 1968, tot convençut, ens etzibava el seu pensament respecte de Catalunya: «Porque Cataluña fue ocupada por Felipe IV, Felipe V, fue bombardeada por el general Espartero. La ocupamos en 1939 y estamos dispuestos a ocuparla tantas veces como sea necesario y para ello estoy dispuesto a coger de nuevo el fusil». Aquest partit és el que un altre cínic, Jaume Collboni, a qui ja se l'anomena Jaume el mentider, n'ha acceptat l'ajuda per obtenir l'alcaldia de Barcelona guanyada per Xavier Trias.

Ens preguntem una i altra vegada com hem pogut ser tan innocents sense adonar-nos fins fa pocs dies del que era aquesta Espanya «democràtica». Ja fa anys, l'insigne patriota mossèn Josep Dalmau, que ja l'any 1987 endegava la Convenció per la Independència per tal de denunciar i donar a conèixer l'espoli fiscal que estava patint Catalunya, ens deixava una reflexió ben clarivident: «Els qui manen avui des de Madrid són els mateixos de sempre (els espanyols), tant si porten el collaret de la UCD com si duen el del PSOE, com si fan gala de ser del PP. El seu nacionalisme és exacerbat com en els temps del franquisme, disposat a devorar tot allò que no sigui ell mateix. Sols que ara aquest nacionalisme exacerbat és contingut i encobert pel mantell democràtic». Una reflexió ben viva feta els anys vuitanta però que és ben vàlida per avui mateix.

Les coses, però, poden canviar; més ben dit, les podem fer canviar. La gernació que el 1r d'octubre del 2017 sortí al carrer és una mostra fefaent que, malgrat l'actuació maldestre de pràcticament la totalitat dels seus líders, la presa de consciència més ferma i clara que mai és que, sigui sota una monarquia o sota una república, amb Espanya no hi ha res a fer. L'actuació dels governs espanyols, siguin del PSOE siguin del PP, sempre han tingut i tenen la mateixa finalitat: tenir Catalunya lligada de mans i peus, espoliada, burlada i escarnida. Amb els darrers esdeveniments i a partir del 1r d'octubre del 2017, per si algú encara ho dubtava, ha quedat

ben clar malgrat que algú, suposadament del món independentista, encara es veu amb cor de sortir en mítings brandant la bandera republicana espanyola. Riure per no plorar.

Recordem les paraules del vell lluitador independentista Daniel Cardona, fundador d'Estat Català, Bandera Negra, Nosaltres Sols i el Fron nacional de Catalunya, escrites al butlletí d'Estat Català l'any 1925, en plena dictadura de Primo de Rivera, fa vora cent anys però ben actuals tot parlant de la futura República espanyola: «Amb tot i la nostra simpatia pels braus lluitadors, el dubte ens corseca el cor i tenim por, una vegada més, de salvar uns veïns que quan ens diuen «Gràcies» ho fan amb les argolles a la mà».

Per si algú no ho veia clar, els fets ens mostren que amb els nostres veïns sols podem aspirar a, un cop siguem independents, tenir un bon veïnatge i, això sí, estar sempre amatents. La llibertat del nostre poble sols depen de nosaltres. Si volem podem. Fem nostres les paraules plenes de sentit del patriota irlandès Mac Swiney, alcalde de Cork, mort de vaga de fam a la presó de Brixton l'octubre del 1920: «Tots els exèrcits de tots els imperis de la terra no tenen el poder de vèncer una sola ànima disposta al sacrifici». L'any 1921 Irlanda assolí la independència.

Si algú deia que no ho veia clar ara ja no té cap excusa.